

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 20. grudna 1889.

List 51.

Mali deček Jezuščeku.

Dovoli, Ježček mili!
Te prosim prelepó,
Naj s serčnimi čutili,
Ti pojem pesmico.

Oj, pesmico prekrasno,
Kako bi rad zapél!
Vso lično, miloglasno,
Da vse bi za-Te vnel.

Hitite mi krilateci
Vi rajski na pomoč,
Pastirci, moji bratci,
Nebésni zbor pojóc.

Zapójmo pesem slavno
Presladkem' Detetu,
Serčnó poveličavno:
Oj čast, oj čast Bogu!

Dà, slava res Ti, Dete!
Ki v jaslicah ležiš.
A iz ljubezni vnete
Vse hraniš, vse živiš.

Te ljubav, Ježček, sama
Ponižala na svet,
Si smilil se Adama,
Mu prišel rod otét.

Razdêni, rajsko Dete,
Človeštva sužnji stan;
Vse duše v mraku vjete
Naj vidijo Tvoj dan! —

Daj, sladki Ježček mili,
Neskončnih milost vir,
Da bomo Te ljubili,
Daj vsemu svetu mir!

Radoslav.

Dva zelo važna poduka:

1. Delaj dobro, dokler živiš; 2. daruj vsa svoja dobra dela velikodušno vernim dušam v vicah.

(Dalje.)

2. Kar človek v svojem življenji stori, to čaka nanj po smerti; kar pa naroči, da naj se po njegovi smerti zanj stori, na to mora on čakati. To dobro pomisli, ljubi kristjan! Kajti, ako bi n. pr. danes umerl in bi bil zarad pre-mnozih, še ne dovolj zadoščenih grehov obsojen v vice, moral bi čakati, dokler bi se denar, katerega si sporočil za sv. maše, bratovščine, cerkve, milodare i. t. d. v resnici ne porabil v ta namen! In kako težko bode to čakanje na onem svetu, ako bodo tvoji prijatelji odlašali od dné do dné, od mesca do mesca, od leta do leta spolniti to, kar si jim naročil, ali pa ako bodo k večjemu v začetku dali opraviti zate nekoliko zadušnic in se potem ne brigali več zate, ker ne bodo imeli ničesar več od tebe pričakovati! Pogostoma beremo od duš, ki so morale po deset in še več let strašno v vicah terpeti, ker so bili njihovi dediči tako počasni v izvrševanju njihove oporoke. Kajti, ni dovolj, da je imel umerli samo željo, da se to ali ono zanj po smerti stori; v popolno zadostenje je potreba, da se to tudi v resnici izvrši. Drugač ne bi tako zelo silili cerkveni zakoni, da naj se zadušnice kolikor mogoče kmalu opravijo; drugač ne bi grozili onemu z izobčenjem, kateri poslednje volje umerlega nočejo izpolniti ali je pa vsaj dolgo odlašajo. Kar si tedaj, ljubi kristjan, dolžan še storiti, ali pa kar hočeš prostovoljno storiti za svojo dušo, ako hočeš podeliti ubogim miloščinam, ali cerkvam in drugim dobrodušnim napravam,

to stóri raji sam, dokler živiš, nego da bi drugim naročal, naj to po smerti storé zate. Daj sam opraviti svete maše, podeljui sam denar, staro obleko, sukno in posteljno opravo revežem, vstanovi sam obletnico i. t. d., da bodeš takoj po smerti to lahko vžival, in da ti ne bode treba z največjimi bolečinami v vicah čakati, kedaj se bode za teboj poslalo. Kajti to smeš verjeti, da bode ondi éakanje težko in da dediči ne bodejo tako zeló hiteli, te rešiti terpljenja, ker še sam nisi hitel zase skerbeti, temuč si to odlašal do svoje smerti.

3. Kar élovek še sam v svojem življenji stori, je mnogo zaslužnejše in koristnejše, kakor ono, kar se še-le po smerti zanj zgodi. Kajti, kar élovek sam stori, to mu pridobi, ako je v stanu milosti Božje, vselej pomnoženje milosti in zasluge za nebesa. Po smerti pa se to ne zgodi več, in élovek ne prejme od tega nič družega, kakor odpušcanje časnih kazni v vicah. Zato pravi sv. Anzelm: „Ena sama sveta maša, brana v življenji, več koristi, kot veliko število njih, ako se berejo po smerti. Pobožni škof je dejal o tem tako-le: „Kar élovek pri polnem zdravji stori, je zlato, kar dá pred svojo smertjo, je srebro, in kar ukaže, da naj se po njegovi smerti dá, je svinec.“ Ravno tako imenuje tudi sv. Bonaventura ono, kar se v življenji dobrega stori, „zlato“, kar pa še-le po smerti, „kos svinca“. Podobno piše tudi sv. Katarina Genovska: „Kdor zadostuje v življenji za svoje grehe, poplača z malo denarci tisoč cekinov; kdor pa odlašá z adostovanje do smerti, poplača s tisoč zlatniki malo denarcev. Vzrok temu je ta, da kar élovek še v življenju dobrega stori ali dá, se je iz proste volje zgodilo in je radovoljno podaril Bogu, kar pa élovek naroči, naj drugi po njegovi smerti storé ali dajo, to prav za prav že ni več njegovo, in zato Bog takega dobrega dela ne poplača tako obilo, kakor pa ono.

(Dalje nasl.)

Pesem Ezekijeva. *)

Naslednja mojsterska pesem in zahvala starodarnega pesnika bodi posvečena iskrenemu in vterjenemu prijatelju Daničarja in Danice, P. T. častnemu kanoniku gospodu Jožefu Maru-u, konzist. svétniku, c. kv. gimnazijskemu profesorju in veroznanskemu učniku, predsedniku Matice slovenske, učenemu slavistu, v znak veselja in čestitanja po srečnem prebolenji.

*) Ezekiju bolnemu je bil Bog naznanil po preroku Izajju, da naj oskerbi svojo hišo, ker umerl bo. Kralj pa je silno žalosten Boga prosil, naj mu še pridajša življenje, in Bog ga je uslišal. Kralj tedaj v prelepi zahvalni pesmi popisuje, kako je žaloval in Boga prosil, ter bil uslišán.

Sam sem tožil in govoril:
Oh, kaj revež bodem storil?
Sredi dni se grob odpira,
Moč mi gine in umira!
Kje so moji srečni dnevi?
Djal sem v svoji bridki reví.
Videl že ne bom v svetiší
Več Boga v njegovi hiši.¹⁾
Mi pogled na ljud se skriva,
Ki v deželi mir uživa.²⁾
Zarod moj mi je odmaknjen.³⁾
Kakor šotor — zvit, pretaknjen.
Dni življenja mi prereže,
Kakor tkavec nitne mreže;
Mnogo mi še duh moj snuje, —
Pa življenja kal se ruje,
Gine gine, naglo hira
Mi od jutra do večira.
Čakal v nadi sem odmora
V hudih stiskah še do zora;
Ker ko lev me le napada,
Tré kosti mi iznenada;
Tak od jatra do večira
Ni oddiha, ni mi mira,
Cvičam — mladič lastavice,
Grulim glase golobice;
Pešajo oči mi moje,
Vperte v veličastvo tvoje.⁴⁾
Glej, Gospod, terpljenja silo:
Stegni nad-me roko milo!...
Toda, kaj bom jaz govoril,
Sej Gospod mi to je storil:
Z bridko dušo svoja leta
Vsa prevdarjal bom nesveta.
Moj Bog! če že to življenje
Vedno moje je terpljenje:
Vse terpel bom v volji vdani —
Le me tēpi, — pa ohrani...
Lej, ko bol naj huje peče.
Že se dan mi mirno steče.⁵⁾
Tvoja roka me rešila;
Ni me vzela smertna sila:
Moje grehe si zagernil,⁶⁾
Svoj obraz od njih odverní.
Sej grob tebe več ne hvalí —
Ti, ki so jih pokopali,
Zdaj ne bodo z groba vstali,

¹⁾ To je, v temeljnu, kjer je pobožni kralj vesel Boga hvalil.

²⁾ T. j.: V deželi, ki je zdaj mirna, rešena Egipčanov.

³⁾ T. j.: Rod moj bo izmerl, iz kterega ima priti Mesija; še le tri leta po zadobljenem zdravju mu je bil rojen sin in naslednik Manase. Priméra: Tako bom uzet, kakor pastirji platneni šotor zvijejo in odmaknejo itd.

⁴⁾ Tako popisuje svojo bolezen. Pešajo oči, to je, ker med zdihovanjem nepremakljivo gledam v višavo k Bogu za pomoč.

⁵⁾ Do zdaj je popisoval, kako je žaloval v svoji hudi bolezní; zdaj pa začne Boga hvaliti, ki ga je uslišal in ozdravil.

⁶⁾ Tudi dušne bolezní si me ozdravil, grehe mi odpustil.

Da bi tebe preslavljali. *)
 Živi, živi te hvalili,
 Kakor dans jaz, stvarnik mili!
 Oče sinom bo naznanil.
 Kak zvestó si me ohranil.
 Moj Bog, le me še ohrani:
 V tvoji hiši tebi vdani
 Peli bomo preveseli.
 Dokler bomo še živeli! *)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Občni shod Vincencijeve družbe 11. decembra 1889.) Kakor navadno, pričel se je shod z molitvijo, za katero je sledilo duhovno branje.

Na to je govoril preč. g. predsednik tako-le: Preteklo nedeljo kot visoki praznik brezmadežnega spočetja preblazene Device Marije obhajali smo za letos četerti in zadnji društveni praznik v družbi sv. Vincencija Pavljanskega. Imeli smo slovesno službo Božjo v Marijaniščini kapeli. Ker pa je za zadobljenje odpustkov še ta pogoja spolniti, da se Vincencijevi bratje vdeležé občnega društvenega zbora, — snidemo se danes tukaj, in mene zadene naloga, Vas, predragi sobratje, priserčno pozdraviti.

Po glasu društvenih pravil treba bi bilo najprej poročati o spremembah, ki so se godile od zadnjega občnega zbora v osobju delavnih udov. — Ali je kak ud na novo pristopil, mi ni znano; pač pa smo zgubili jednega. Antona Cigoja smo zgubili. Ranjki je bil jako marljiv in neutrudljiv dejanski ud II. konference. Rad in z veseljem je nosil revežem darove na dom, ter še iz svojega večkrat kaj prideljal, akoravno je imel majhne dohodke. Naj sedaj tam gori srečno vživa obilno plačilo za neumorno svoje delovanje kot Vincenški brat! Nad njim so se popolno vresničile besede sv. Vincencija Pavlj.: „Ljubi uboge v življenju in ne bo se ti bati smerti.“ Res ljubil jih je Cigoj, in umerl je mirno in poln kerščanske tolažbe.

Omeniti mi je tú še enega Vincencijevega brata, sicer ne iz Kranjskega, ki je umerl na Dunaju 17. oktobra. Ta je baron Maks Gagern, večletni predsednik verhovnega pravičnega sveta; pod njim se je v Ljubljani vstanovila Vincencijeva družba. Zanj se je ta močno zanimival, resnično katoliški mož in veliki prijatelj ubogih. — V znak sočutja se udje vzdignejo s sedežev. —

V Marijanišču imamo letos 132 dečkov, od katerih jih 53 vživa vstanove iz deželnega sirotinskega zaklada. Sedem jih obiskuje gimnazijo, 2 obertniško šolo, drugi pa so učenci ljudske šole v domačem zavodu.

Akoravno se je število gojencev v primeri s prejšnjimi leti precej pomnožilo, so se letošnji doneski nekoliko zmanjšali, posebno je živeža za sirote

*) Mertvi ne hodijo več v tvoj sv. tempelj na zemlji tebe hvaliti in tudi mnogih milosti po smerti ne morejo doseči, kakor v življenju. (Dr. Iv. M. Skarič: S. Pismo st. uvita.)

*) Iz hvaležnosti obeta, kako gereče bode vsih 15 lét obljubljenega še daljnega življenja z ljudstvom vred v tempelj hodil Boga hvaliti.

vsled slabe letine letos Marijanišču manj došlo: vendar moram hvaležno spoznati, da še toliko bi ne bili pričakovali. Dobili smo živeža z Dobrove, Brezovca, Verhnike, Ježice, s Černuč, s Polja, Št. Vida, Preske, z okolice in največ iz Sore in Reteč.

Iz zapuščine ranjkega župnika Blaža Šokliča je Marijanišču došlo 178 gld. 77 kr.; po neimenovanem dobrotniku 90 gld.; po drugem 50 gld., in po enem 25 gld., kakor tudi od blagorodnega deželnega predsednika g. barona Winklerja 25 gld. o priliki rojstnega dneva ces. kr. Veličanstva.

V smislu objave visoke deželne vlade volil je duhoven Kerške škofije č. g. Škerjanec, rojen Kranjec, Marijanišču državno obligacijo za tisoč goldinarjev. Iskrena zato mu hvala! Naj zadobi tam obilno plačilo, za kar bodo pridno molili naši sirotinski dečki. Naj bi ta zgled kerščanske darežljivosti najdel mnogo posnemavcev. Bolje in koristneje za svojo dušo ne more kmalu kdo svojega premoženja obrniti.

Dalje je bil pogovor in posvetovanje, kako bi se dalo pomagati, ker doneski pri obéh konferencah od leta do leta pešajo? G. župnik Rozman nasvetuje obrniti se s prošnjo do prevzvišenega gosp. knezoškofa, da bi se pole za milodarne doneske okoli razpošiljale. — G. Polak pristavi: Na blagoslovu Božjem je naj več ležeče; zato moramo sami skerbeti, da z natančnim spolnovanjem družbenih dolžnost, s pobožnim obhajanjem društvenih praznikov, s pristopom k skupnemu obhajilu, o tacih dnevih s pridnim obiskovanjem ubogih v njihovih stanovanjih se vredne storimo blagoslova Božjega.

Z Doba. († Župnik Leop. Albreht.) Sicer je „Danica“ že omenila prerano smert gosp. župnika Leopolda Albrehta; vendar naj bo dovoljeno v mali, zasluženi spominek blagega gospoda še pristaviti nekatere verstice o njegovem slovesnem pogrebu 12. decembra.

Uklub slabim potom se je o določeni uri sošlo 24 duhovnikov, med njimi več nekdanjih kaplanov ranjcega in več Dobskih rojakov, tudi več učiteljev in bližnjih Šentviških pevcev, vernega ljudstva pa brez števila, katero se je prav spodbudno obnašalo. Ko so pevci odpeli žalostinko, so nesli merliča v lepem sprevedu po vasi; naprej je šla šolska mladina s svojo zastavo, zatem občinski odborniki z lepim vencem in trakovi. Ko se dolgi spreved verne v cerkev, so bile navadne cerkvene bilje; na to je imel kamniški g. dekan Janez Oblak primeren govor o življenju in delovanju ranjcega, ki je bil čez 45 let duhovni pastir, in je služboval na Notranjskem: v Postojni, Ternji, Slavini kot administrator, na Dolenjskem: na Studencu kot župnik, in zdaj čez 22 let v Dobu.

Povsod je delal neutrudeno in goreče, v Slavini o hudi koleri l. 1855. V Dobu je olepšal vso cerkev, omislil štiri nove stranske oltarje, prelepo obhajilno mizo in tlak pred oltarjem, vse to z radovoljnimi darovi, da ni nikogar nadleževal. Še bolj je skerbela za žive tempeljne božje, za verne župljane pri otrocih in odrasčenih, na leci in v spovednici, in da bi še lepši priložnost dal k pobožnosti, oskerbel je tudi sv. misijon; zato ga je toplo priporočal faranom v hvaležen in pobožen spomin.

Blagega ranjcega sošolec in vedni prijatelj, ki ga je navadno vsako leto obiskal, prelat dr. Čebašek, je imel veliko černo mašo, med katero so omenjeni

pevci na koru izverstno peli, in spremil ga je do groba, kterege si je ranjki že zdavnej odločil, ker je že delj časa bolehal in zato gotovo prav pripravljen bil na naglo smert. Vsi smo iz serca klicali: Bog mu daj večni mir in pokoj! in se razšli tužnega serca, ko so pevci odpeli lepo zadnjo žalostinko.

Bil je verli ranjki tihega, mirnega značaja, radodaren in postrežljiv. Kakor miren potoček je na tihem, pa neumorno delal v svojem lepem poklicu; povsod, kjer je delal, je ostal v blagem spominu; častno je umerl, tako rekoč na bojišču mu je padla pastirska palica iz utrujene roke. Zapustil je le prav malo, in to vse odločil v dobre namene za revne posle in nektere vstanovne maše. Zato mu popolnoma veljajo znane besede: „In memoria aeterna erit justus.“ Upamo, da je pri Bogu že prejel „krono pravice.“ Vendar bodi v pobožni spomin priporočen vsim vernim, kjer koli je pastiroval, pa tudi vsim znancem in duhovnim bratom. R. I. P.

Iz Smlednika. (Cerkvene naprave in slovesnost.) V praznik čistega Spočetja M. D. je bil v Smledniku slovesno blagoslovljen novi, oziroma čisto prenovljeni tabernakelj, ki je v resnici krona mnogoterim napravam zadnjega časa.

Za čast Božjo in lepoto hiše Božje ves goreči čast. g. župnik Janez Novak je prostorno in torej bolj prazno cerkev poslednji čas izverstno olepšal, da jo je veselje videti. Ni se ustrašil ne truda ne stroškov v ta vzvišeni namen. Popraševal je naj boljši mojstre in strokovnjake, omislil si naj krasnejši reči. To priča čisto novi in prelepi oltar in mila podoba Lurške Matere Božje; oltar, ki bi čast delal vsaki mestni cerkvi; to kaže lepo izdelana, dolga in zato draga obhajilna miza; to svedoči lepi chamot-tlak pred velikim oltarjem; to kaže na stranskih korih umetno in okusno izdelano omrežje; to vsa mično prebarvana cerkev. S tem si je sam postavil stalni spominek, kateri mu v resnici dela čast, in je živa priča njegove gorečnosti za čast Božjo. S tem se je pa skazal tudi župljanom velikega dobrotnika, ker je vse napravil brez posebnih doklad in ni stiskal sedaj obožanega ljudstva.

Toda manjkalo je še nekaj bistvenega, prav potrebnega, naj imenitnejšega, prebivališča za večnega Gospoda. Stari, za veliko cerkev zelo premajhni tabernakelj je bil že ves obleten, in na prvi pogled je mogel vsak vprašati: Kaj pa tabernakelj? In res je bil že narejen načert za prenovljenje skozi in skozi, da je videti čisto novo delo. Spodnji in zgornji del se je mogel vzdigniti, da bo v razmerje z oltarjem in cerkvijo. Po dogovoru se je zročilo delo g. Tratniku, pasarju, ki je s pomočjo svojih in družih delavcev vse prav čedno in umetno zveršil. Tako so pripeljali prvi teden v adventu dodelan, skoraj ves nov tabernakelj v Smlednik, in ga srečno postavili na njegov prostor.

Lepi praznik Marijinega Spočetja je bil odločen za slovesno blagoslovljenje, kar se je vernikom oznani. Iz Ljubljane se pripeljejo trije gospodje in od bližnjih sosedov prideta dva čast. gg. župnika, namreč Šenčurski in Vodiški. Strel in slovesno zvonjenje privabi obilno število vernih. Ob desetih stopi sedem gospodov pred oltar, in domači rojak, gosp. prelat dr. Čebašek, blagoslové prelepo hišico božjo, sv. križ in lepo podobo Jezusovega Serca na vratih taber-

nakeljnovih, in potem v sprevedu prenesó sv. Rešnjje Telo z oltarja Lurške Matere Božje v lepo novo prebivališče, ktero so gospod prelat in rojak radodarno omislili Bogu na čast, vernim v spodbudo, pa tudi sebi v primeren spominek. Na to so gospod prelat z lece omenili lepo slovesnost in govorili o dolžnem češčenju Jezusa Kristusa v sv. Rešnjem Telesu, ki se za nas daruje, vernim vživati daje, in v svoji prečudni ljubezni vedno pri nas prebiva, da ga častimo in molimo.

Zatem je sledila slovesna velika maša in na zadnje zahvalna pesem. Spodbujeno za veči češčenje sv. R. Telesa se je verno ljudstvo vernilo na dom. Popoldne po pětih litanijah so se razšli tudi gg. duhovni, ktere je bil gostoljubni g. župnik po svoji navadi z vso prijaznostjo pogostoval. Tako je hitro minula lepa slovesnost, pa, kakor je pridigar omenil, nekaj naj ne mine, naj za vselej ostane, namreč: duhovni vtis, duhovni sad te slovesnosti, da bi veljalo ne le v cerkvi, temuč tudi po kerščanskih hišah: Ecce, nova facio omnia, — glej, vse vse je prenovljeno. To bi Bogu in vsim dobrim vernikom bolj dopadlo, kakor vnanji blišč.

Iz sv. Dežele. Kajfa, 24. nov. 1889. (Konec.) Ni zanikati, da tudi avstrijski katoliki precej storijo in darujejo za sv. Deželo, nje svetišča i. t. d. Ipak se mora reči: da avstrijski katoliki premalo v ta namen storijo in darujejo. Prav dobro bilo bi, da se napravijo društva in za darove naj se nakupi vedno več svete zemlje v posestvo, potem pa pomoči, da se katoliške družine naselijo; to bilo bi za sv. Deželo in svete kraje in za katoliško reč naj koristnejši. O, ko bi vse katoliške vlade in države bile v istini verno katoliške, ko bi katoliki bili pravi kristijani — verni — Jezusa svojega Gospoda Boga in Odrošenika ljubeči, o gotovo bi se drugači zanimali, za te najsveteje, najimenitnejše kraje na zemlji, jih bolj obiskovali, več storili in darovali in jih zavzemali. Zatoraj je nemško katoliško društvo pravo vkrenilo. Katoliška Avstrija posnemaj to, stori kaj zdatnega in koristnega na svojo roko za sveto Deželo in na presvetih Jezusovih in Marijinih krajih! Kakor sem omenil, je društvo „Palestina“ s združenimi močmi in darovi verlih katolikov nemškega cesarstva kupilo v posest 100 oral zemlje blizo Kafarnauma; uro hodá je še od tod iti do veličastnih razvalin tega imenitnega evangeljskega mesta. Zatore se pa kupiti vsa okolica od posestva družbe „Palestine“ najprej ob jezeru Genezaret z razvalinami Kafarnauma tje gori do Betzajde z okolico Betzajde vred. Na teh zemljiščih je mnogo dobrih studencev, umetno bi se voda za namakanje zemlje poleti zamogla napeljati iz Jordana, od studencev, in zajemati s kolesi na korce iz jezera. Zemlja je rodovitna, vsakoverstno drevje bi se zamoglo nasaditi, okolica jako lepa in imenitna. Kerščanski katoliški rod bi se mogel naseliti, cerkve na osobitih svetiščih postaviti. Zemljišča se sedaj lahko kupijo od turške vlade; vlada rada vidi, da se okolica z dobrimi poljedelci naseli. Pred nekaj časom bila je zemlja tu jako drage cene, sedaj se dobi trikrat ceneje. Ako ne bo kmalo teh ss. krajev ob jezeru Genezaret katoliško ljudstvo zavzelo, prišli bodo v posest rusom, ali pa judom. Ne želim bogat biti; ipak toliko tisučev bi sedaj rad imel, da bi ves ta presv. kraj kupil za katoliško Cerkev in njeno stvar.

Predragi, potrudite se, kateri več veljate, ste zmožnejši in na vzvišenejših stališčih, z besedo, s pesom in dejanjem delajte, da se s združenimi močmi deluje in daruje in se ta imenitni in sveti kraj v katoliško posest kmalo dobi. Ko bi vsi katoliki in dušni pastirji cele Avstrije, ali vsaj vse Slavenije iskreno se zavzeli za to sveto, imenitno in velepomembljivo reč in bi vsi po zmožnosti darovali, gotovo bila bi ta sveta in veleimenitna okolica v posestvu katoliškem, in lahko v posestvu katolikov avstrijskih. Nikar ne preslišite tega glasú, nikar vsakoverstnih svetovno modrih ugovorov ne poslušajte. Ako je bilo mogoče protestantovski družbi tako cvetoče naselbine v sv. Deželi vstanoviti, ako je mogoče nemški kat. družbi „Palestini“ to začeti in že precej storiti; zakaj bi pa ne bilo tako mogoče celi katoliški Avstriji, ali Slaveniji? To bila bi velika sramota za nas in naše verno katolištvo in jako slabo, nečastno znamenje našega vérnega kat. kerščanstva. Pervo nam bi morala na tem svetu biti sveta Dežela in presv. Jezusovi in Marijini kraji na tej zemlji. Naj bi se to naznanovalo v dragi in mili „Zg. Danici“ in vseh poštenih slavenskih in nemških časopisih, prav živo in iskreno priporočevala se ta imenitna reč, ta nemalo pomenljivi misijon v najsvetejši deželi na zemlji. O, ko bi meni dano bilo in dopuščeno, povsod bi šel in iskreno in dokazljivo bi to reč priporočal in vnel za njo. Tedaj Vi katoličani zamorete to sveto stvar sprožiti in v tók spraviti. Gospod čaka in gleda tukaj na prizadevanja katolikov za sveto deželo. Storimo mi iskreno svoj del, Gospod bode gotovo storil to svoje. Pomagaj Marija Devica!

Pomoč sv. Jožefa v sedanjih casih in novi odpustki.

Sv. Oče Leon XIII v sedanjih casih, ko prederznost cerkvenih sovražnikov vedno huje kipí in raste, imajo posebno zaupanje v pomoč sv. Jožefa. K rožnovenški molitvi v mescu oktobru so 15. avg. letošnjega leta ukazali še pristavljati novo molitev k sv. Jožefu, in podelili so 7 lét in 7 štiridesetdnevnic odpustkov tej molitvi za vsaki pot; 21. sept. letos so pa sv. Oče iz lastnega nagiba za ravno to molitev podelili 300 dni odpustkov tudi za vse druge letne čase po enkrat na dan tistim, ki jo tudi posebej saj s skesanim srcem obmolijo. Odpustki se zamorejo obrniti tudi za duše v vicah. To se pač lahko pripravi v navado in se obmoli n. pr. pri večernih molitvah, o priliki sv. maše, ali kadar si bodi.

Dobiva se omenjena molitev, natisnjena na podobnicah, v „Katol. bukvarni.“ — Glasí se tako-le:

Molitev k sv. Jožefu.

K Tebi, o sv. Jožef, pribežimo v svoji bridkosti, in ko smo na pomoč klicali presveto Tvojo Nevesto, s polnim zaupanjem prosimo tudi Tvojega varstva. Pri ljubezni, ki Te je vezala z brezmadežno Devico, božjo porodnico, in pri očetovski ljubavi, s katero si objemal Dete Jezusa, Te ponižno prosimo, da se milostno oziraš na dedščino, pridobljeno s kervjo Jezusa Kristusa, in da nam pomagaš v naših potrebah z mogočno svojo priprošnjo.

Čuvaj, skerbni varh svete Družine, izvoljene otroke Jezusa Kristusa! Odvračaj od nas, ljubezni-

polni Oče, vsako kugo zmot in spaženosti! Milostno z nebes podpiraj nas, mogočni varh, v sedanjem boju z močmi temè! In kakor si nekđaj Dete Jezusa iz smertne nevarnosti otél, tako brani sedaj sveto cerkev božjo zalezovanja sovražnikov in vsakega nasprotovanja ter varuj vsikdar nas vse, da moremo po Tvojem zgledu in s Tvojo pomočjo sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje v nebesih. Amen.

Molitev za duhovnike (klerike) z odpustki.

Gospod Jezus Kristus, ženin moje duše, veselje mojega serca, še več — Ti serce moje in duša moja, pred tvojim obličjem se veržem na kolena, in z naj večí gorečnostjo v duhu te prosim, živo prosim, dodeli mi, da ohranim zvestobo, ki sem jo Tebi slovesno obljubil, v sprejemi subdijakonata. Naj se tedaj o presladki Jezus, odpovem vsi brezbožnosti, se vselej obvarujem mesnega poželenja, ki se vojskuje proti moji duši, in da s Tvojo pomočjo neomadežano čistost ohranim.

O presveta in brezmadežna Marija, devic Devica in preljubljena Mati, očiščuj dan na dan moje serce in mojo dušo, sprosi mi strah Božji in posebno nezaupnost do samega sebe. Sveti Jožef, varh devišstva Marijinega, obvari mojo dušo vsega greha.

Vse svete device, ki povsod božje Jagnje spremljate, spremljajte skerbno vselej tudi mene grešnika, da z mislijo, z besedo ali z djanjem ne grešim, ter se od naj čistejšega Serca Jezusovega nikdar ne ločim. Amen.

Sv. Oče Leon XIII so 16. sušca 1889 vsim, ki se v cerkvenem stanu nahajajo in kateri svete redove prejemaajo podelili 100 dni odpustkov po enkrat na dan, ako skesano in pobožno omenjene molitve opravijo. *)

Prošnje uslišane od Marije Pomočnice Boskove.

Ozdravljenje nekega dečka.

Terezija Castellano v Št. Justu Canavese je imela majhnega sinčka Dominika, ki je mesca septembra l. 1887 bil na smert bolan, ker je imel glavo in obraz pokrit s krastami. Prosila je zaupljivo Marijo Pomočnico za milostno zdravje otroku. In res je sin ozdravel v malo dnéh. V zahvalo za to čudežno ozdravljenje je prišla v Turin poterdit ta dogodek in prinesť svoj dar v čast presv. Devici Mariji.

Tri milosti.

Don Bosko mi je skazal prijaznost, da je na mojo željo opravil trikrat presv. daritev in me priporočil Mariji Pomočnici. In te tri ss. maše so mi dobile tri milosti.

Po prvi sv. maši se je odpovedal moj sin luteranstvu, ne brez velicega upora in zadržkov, katere smo pa z lahkoto odstranili.

Druga je pridobila postaven in verski zakon družega mojega sina in premago zadržkov in ovir, ki smo do tedaj menili, da se nikakor ne dajo odstraniti.

*) Gl. Acta Ord. Min. XI. 1889.

Kmalu nato sem bila silno žalostna zaradi razpora med mojim sinom in njegovo soprogo, katerega je povzročilo neprevidoma obrekovanje brez pravega vzroka. Po tretji sv. maši sta se z lepa spravila v moje nepopisljivo veselje.

Florenc, 8. maja 1887.

C. S.

Razgled po svetu.

Na Dunaju je preteklo soboto, 14. t. m., umrl kardinal knez in nadškof Celestin Jožef Ganglbauer, in bil je z velikimi slovesnostmi k pokopu spremljen, sredo, 18. t. m. Vdeležili so se spreveda tudi presvitli cesar, nadvojvodi, zborniški poslanci itd. itd. Rojen je bil 20. avg. 1817 na gorenjem Avstrijskem v Thautetten-u od priprostih staršev; posvečen je bil ko redovnik l. 1843; bivši duhovni pomočnik, veroznanski učenik, opat, nadškof dunajski (1881), je l. 1884 postal kardinal. Sv. Oče Leon XIII so dunajskemu stoljnemu kapiteljnu naznanili svoje globoko sožaljenje zaradi kardinalove smerti. Zelo priljubljen je bil priprosti in pobožni gospod tudi pri visokem cesarskem dvoru. Bog mu daj večni mir.

Rim. (Nekoliko iz vesoljnega frančiškanskega kapiteljna v Rimu 1889.)

1. Prečastiti P. vesoljni predstojnik je že 15. grudna 1888 o tem govoril s sv. Očetom.

2. V definatorski seji 21. svečana 1889 je P. general naznanil očetom svojih definatorjev, da so sv. Oče dovolili to leto obhajati vesoljni kapitelj in da tudi dajo dispenzo oziroma časa navadno predpisanega reda za taki shod, da se namreč ne prične v binkoštni predpraznik, temuč se zdaljša do predpraznika sv. Frančiška.

3. V 5 sejah so oo. definatorji obravnavali o sklicu ves. kapiteljna, o osebah, ki se imajo sklicati, o tvarinah, o novi zbirki redovnih temeljnih pravil, ki naj se na shodu preiščejo; v ta namen je bil postavljen odsek za naprejna posvetovanja, da z ozirom na razne provincije primérne nasvete stavi. Oo. Rafael Avreljanski, Evzebij Fermendzinski in Alojzij Laner so bili v tem odseku.

4. Dne 26. mal. travna je general z okrožnico oznanil in določil začetek kapiteljna za 3. dan vinotoka (okt.) 1889 v velikem kolegiju sv. Antona Pad. v Rimu, in veleval je vsim poklicanim, da 21. kim. (sept.) naj bodo že zbrani.

5. Dne 5. kim. je general v seji vsim zbranim naznanil, da so pričujoči vsi očetje, ki sestavljajo vesoljno definatorstvo, namreč: 3 prokuratorji, 12 definatorjev in 3 veliki tajniki. Naznanil tudi, da je pričujoč presvitli gosp. Ljudovik Piavi iz Bolonjske okrajine, naslovni nadškof Sijunski, apost. delegat za jutrove kraje in apost. vikarij za latinske vernike, ki je v tovarštvu prečast. Andr. Lupore-a, redovnega velikega prokuratorja prišel sv. Očetu Leonu XIII zahvalit se, da je povzdignjen za patrijarha Jeruzalemskega, namreč L. Piavi. — Namestoval je pri kapiteljnu sv. Očeta, kateremu gre predsedstvo, kardinal Jan. Simeoni, predsednik v propagandi in protektor frančiškanskega reda.

Red za maševanje med sejami je bil taki, da so se ss. maše pričele vsak dan ob 4ih in se doveršile

ob 8ih; 15 je oltarjev v novi cerkvi, torej je vsake pol ure moglo maševati 15 mašnikov.

Vsak zbranih očetov je dobil novonatisnjeno zbirko redovnih vstav in pravil z nekterimi natisnjene opomini. Opomnjeno je n. pr.: Ker so po vsem svetu tu in tam posamezne redovne provincije imele kaj posebnega, je bila 1768 pri vel. kapiteljnu v Valenciji na Španjskem napravljena nova zbirka teh vstanov, ktera pa zaradi nemirnih časov in družih pritežnost ni bila nikoli preiskana in poterjena od sv. Očeta in tudi ne oklicana. In ker se dolgo časa vesoljni kapiteljni niso mogli obhajati, je prečast. general P. Janez Kapistran omenjeno zbirko oklical, jo spravil v splošno veljavo in zapovedal, da se začasno mora spolnovati, dokler se ne napravi nov pregled.

L. 1853 je redovni general P. Venancij Coelanski razposlal okrožnico vsim provincijam, da naj od vsih krajev pošljejo spisane naznanila oziroma na redovne opazovanja, in predložé zboljšanja, ki so se jim po raznih krajih potrebne ali primérne zdele, vendar pa tako, da se sveta in nedotakljiva vstava — „seraphici juris Corpus“ — ohrani čista.

(Dalje nasl.)

Trapisti v Natalu. (Dalje.) Marianhillski trapisti vstanovili so na različnih krajih dežele tudi že devet-poddružnic, katere so ravno toliko središč kulture in kerščanstva za bližnje kaferske rodove. Večinoma so prosili kaferski glavarji sami, velikega Inkosija (P. Frančiška), da bi jim vstanovil šole za njihove otroke. Deško šolo v Marianhillu obiskuje nad 100 mladih Kafrov in kacih 50 belih dečkov. Zelo enako število deklic vzgojujejo redovne sestre.

Red trapistov se sicer sam na sebi ne peča z misijoni. Toda posebne razmere in pomanjkanje družih misijonarjev so napravile v Natalu izjemo. O načinu, kako so trapisti delali pri spreobračanju, piše P. Frančišek to-le: „Ker so nam vsi pravili, da je zelo težko spreobračati Kafre, tedaj smo se začetkoma obnašali proti njim misijonarji le bolj terpno (pasivno); kot da bi nam bilo vnémarno, naj bodejo že oni kristjani ali pogani. Gledè njihovih verskih nazorov pustili smo jih popolnoma na miru, ter jih nismo vprašali, kaj da mislijo o Bogu. Hoteli smo jih pustiti, da opazujejo, kako mi delamo, kako zgodaj vstajamo, še z zvo-nenjem napolnujemo vso okolico i. t. d. O tem so morali dosti razmišljati in govoriti, zakaj resni, bradati možje iz ptujine tako zgodaj vstajajo in molijo, zakaj tako strogo živijo. In ker so vsak dan in vsako noč slišali zvonček, ni jim to več šlo iz glave. Tudi najprostejši Kafer si je moral misliti, da je Bog, katerega trapisti molijo, vendar-le velik Gospod, ker toliko k njemu molijo in se mu toliko klanjajo. Kmalu so začeli tudi v obilnem številu hoditi v cerkev, in zato smo bili prisiljeni prizidati tako kapelo k naši cerkvi, da so mogli skoz omrežje videti na naš kor.“ Potem je prišel drugi korak. P. Frančišek je olajšal najeminske pogoje Kafrom, ki so se nahajali na kupljenem posestvu. To je privedlo tudi marsikako drugo družino bližje k samostanu. Zato pa se jim je naročilo, boljše obdelovati polje, in da bi jim bilo to možno, „dal jim je trapist v roke plug, ter jih je učil oral za oralom zasajati s turščico, krompirjem in sočivjem.“ In ko je ubogi Kafer pre-videl, kako dobro menijo ptuji možje ž njim, odperlo-se je polagoma uhó in sercé samo za sv. evangelij.

„Tako gré spreobračanje,“ piše priča, ki je to z lastnini očmi videl, „ob enem z omiko, in dela velikanske napredke.“

V resnici je med tem nastala krog samostana katoliška cerkvena občina, ki šteje že nad 500 duš. Nekateri mlajših patrov so se kmalu naučili deželnega jezika toliko, da se more veršiti redna služba Božja s pridigo in kerščanskim naukom. Novozidana cerkev, na lik bazilike, je dovolj prostorna za več kot tisoč ljudi. To je veliko, visoko in svetlo poslopje, okrašeno s premnogimi kipi in drugim lepoticjem, kar so skoraj vse podarili pobožni katoliški Nemci. Krasota službe Božje, ginljivi obredi pri kerščevanju in birmovanji, slovesno veličastje pri procesiji o sv. Rešnjem Telesu, sreča in pobožnost njihovih otrok pri prvem svetem obhajilu, vse to napolnilo je serca ubozih, sicer zaničevanih Kafrov z ljubeznijo in sprejemljivostjo do kerščanske vere. Zlasti o velicah praznikih privrejo Kafri od vsih strani, tudi pogani, več milj daleč s svojih gričev in kôpastih hribov, kjer stojé njihovi kradli (vasi), da bi se vdeležili slovesnosti. Pri tacih priložnostih jih trapisti navadno popoldne pogostijo, ter razdelé mednje tudi oblačil. Celi vozovi obleke, katero so jim podarili katoliški Nemci, ali pa so jo napravile redovne sestre in kaferška dekleta, ki ondi službujejo, se na ta način brez odškodnine razdelé med Kafre. Da bi pričeli Kafri nositi spodobno obleko, je bila ena največjih težáv. Pri tem se je razodevala neka čudovita zveza med sprejetjem spodobne obleke in sprejetjem kerščanske vere.

Razun rednih razdelitev obleke je pri samostanu v prid Kafrov napravljena tudi mala prodajalnica, kjer si zamorejo Kafri poleg družih stvari, za katere bi morali dati drugje mnogo več nego so vredne, kupiti tudi obleke. Popolna ženska oprava veljá tu samo dve do tri marke. Blago je fabriško, z vtiskanimi cvetlicami in živimi barvami, kakoršne Kafri ljubijo. Nekatero odrasle žene v okolici so se že toliko navadile šivati, da si zamorejo s tem zaslužiti nekaj denarja. Od samostana dobé sukno, igle, niti in vse drugo; ter so plačane od komada. Kedar prinesó gotovo obleko, izročé nazaj ne samo najmanjši drobiž sukná, temuč tudi vsak kosec niti in podloge.

Vspehe trapistov priznali so ne samo preč. škof dr. Jolivet, temuč tudi protestanško časnikarstvo in natalsko prebivalstvo. Iz Petermoritzburga pisal je protestant: „Mylord abbat! Vzrok tega pisma je moje načelo, priznati, kar je resnično dobro, in tisto popspeševati, kjer in kakor morem. Jaz častim trapiste radi njihovih čudovitih, nobenih žertev se ne strašechih naporov, v prospéh civilizacije in humanitete med domačini. V Vaši kontroverzi v „Mercury“-u, z rev. Mr. Tyler-jem (superintendentom ameriškega misijonskega društva, ki je napadel metodo trapistov) stojim popolnoma na Vaši strani. Moli in delaj! Samo to mere in mora biti podlaga pri spreobračanju Kafrov. Mislim, da bi moral tudi prot. Mr. Tyler, če bi le z malo manj predsodki pregledal Marianhillski misijon, se o tem prepričati. V treh letih obstanka Vašega misijona (pismo je od l. 1886) ste z delovanjem pokazali, da so Vaši nazori pravi, da imajo vspéh, kakoršnega ne more pokazati nobeno protestanško misijonsko društvo v Natalu.“ Vzrok vsega tega nahaja pisec tega pisma v verski obljubi, darežljivosti in nesebičnosti katoliških redovnikov. — „Mi-

sijon trapistov,“ piše drug protestant v „Natal Mercury“ (febr. 1885), je prvi te verste v južni Afriki. Vspehi tega misijona zadnjih 3 let presežajo vse, kar se je kedaj doseglo. Slična priznanja nahajajo se pogosto v protestanških časnikih natalskih, ki pri- našajo pogostoma dolge članke o misijonu.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec december (gruden).

a) Glavni namen:

Oznanovavci sv. evangelija.

b) Posebni nameni:

24. Sveti večer. Priprava za prihod Gospodov. Avstrijska cesarska biša. Več takih, ki so brez službe.

25. Božič. Veselje in mir v Gospodu. Sv. Detinstvo. Serca Jezusovega vstanova.

26. S. Štefan. Oznanovavci božje besede. Odvernjenje sovraštev in preiskav sodnijskih. Več na duhu bolnih.

27. S. Janez ev. Prospéh Serca Jezusovega pobožnosti. Čut za kerščansko popolnost v spolnovanji evangeljskih svetov. Kat. pisatelji.

28. Nedolžni otročiči. Mladina, ktere nedolžnost in vera je v nevarnosti. Šola. Sirotiščnice. Več otrok posebej.

29. S. Tomaž Kant. Da bi se obvarovale pravice sv. Cerkve. Škofje in duhovni. Več vradnikov in zdravnikov.

30. S. Rajner. Mogočni in bogatini. Pomnoženje kerščanske dobrotljivosti. Več starih in bolehavih.

31. S. Silvester. Duh hvalečnosti in resnobe k sklepu starega leta. Vse poslano, pa še ne uslišane zadeve. Mesca decembra umerli in pa oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli mesca januarja. — Vse prošnje celega leta, ki še niso uslišane.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašstva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Oseba se prav iskreno v bratovsko molitev priporoča, da bi ljubi Bog na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in duš v vicah dva huda nasprotnika ukrotil; da bi se dve sitni zadevi rešili po Božji volji in brez prepira. Uslišanje se bo po tem potu očitno naznanilo. — Oseba, ki je močno pijači podveržena, da bi se odvadila te gerde napake na priprošnje sv. Jožefa, sv. Ane, sv. Antona, sv. Franciška, Naše ljube Gospé presv. Jezusov. Serca in Luščke Matere Božje. — Družina se priporočuje vsim imenovanim svetnikom v močno varstvo in v pomoč, da bi se ji v novem letu zboljšalo nje stanje. Pri kupčiji in domačih opravilih mati priporočuje svoje otroke, da bi na priprošnje imenovanih svetnikov jim Bog dal, da bi hodili po pravi poti življenja. — Mati, da bi njen otrok prišel v take

roke, kjer bi živel v strahu Božjem po božjih zapovedih in se dobro obnašal proti svojim predpostavljenim. — Zena, da bi bila srečna z vso svojo družino, da bi Bog blagoslovil vse početje in dela, in jo rešil v denarnih zadregah, dal zaslužek, da bi mogla dolg plačati. — Zena se priporočuje za ljubo zdravje. — Mati priporoča svojega silo zgubljenega in globoko pokopanega sina za spreobrnjenje. — Skerben oče priporoča svojo že dalj časa bolehalo hčer in zak. mater dveh malih otrok, ki je zdaj tako oslabela, da ji tudi zdravniki ne morejo zdatno več pomagati. — priporoča jo v pobožno molitev bratovsko, da bi na priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Jezusovega zadobila pomoč, kakor je bila že pred nekaj leti ravno ta gospá že uslišana v enacih zadevah. Le po tej poti upajo prosilci, da zamore bolna mati otročičema se še obraniti.

Zahvale

S hvaležnim srcem naznanjam, da je moja sestra v hudi in dolgi bolezni na priprošnjo Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Sereca, sv. Valentina in sv. Jožefa zdravje zadobila. Tudi v eni drugi nadlogi smo zadobili očividno pomoč. Oboje sem obljubila v „Danici“ naznaniti, kar zdaj s hvaležnim srcem dopolnim.

J. K.

Listek za raznoterosti.

Za praznike kaj. Cerkveno obleko, orodje ter vse, kar se rabi pri cerkveni službi in slovesnostih ima v obilnosti gospa Ana Hofbauerova v Ljubljani „Pred mostom“ št. 4.

Miklavž v uršulinskem samostanu je tudi letos prinesel 3 culice po 12 koscev, namreč srajčic, jopičev in rutic. Bog poverni 1000krat blagemu Miklavžu, da bi še prav veliko lét:

Dobrim otrokom dobrote nosil,
Zločestim pokoro sprosil!

Novosti. Rafael, nauki in molitve za odraslo mladino. Spisal Jožef Kerčon, duhovni svetovalec. Založila „katol. tiskarna“ v Ljubljani 1889. Ta lična knjižica s 350 stranmi, po obsegu prav koristna in lična po obliki, se bode zaupljivo mladini prikupila. Privoščimo jo posebno dijakom in mladenčem, ki so šoli odrasli. Tvarine v knjižici so zelo raznotere in v marsikterem oziru bolj izvirne memo teh, ki se nahajajo v navadnih molitvenikih. Pri jutranji in večerni pobožnosti so posebne molitve za dan sv. obhajila. Med mnogoterimi pobožnostmi so tudi pobožnosti k Jezusovemu in Marijinemu Sercu, k sv. Jožefu in sv. Alojziju. Posebne vrednosti so „kratka premišljevanja za vse dneve v mescu“ in Pristavek: „Česa se je mladini posebno skerbno varovati“ in „v čem se ji je posebno odlikovati.“ To dvoje utegne služiti za posebne domače duhovne vaje, ali tudi za kratke šmarnice, zlasti domače. Kdor želi mladega človeka razveseliti (n. pr. za Božič, Novo leto, god itd.) in mu koristiti, naj mu daruje Rafaela, kateri mika že s prelepima podoboma na čelu.

Drobtinice, 23. letnik. Vrednik dr. Fr. Lampe, profesor bogoslovja. Izdaje „kat. družba za Kranjsko.“ Tisk v „katol. bukvarni.“ Temu, drugemu letniku, pod vredništvom dr. Lampetovim, se mora posebna hvala dati, da je ves času priméren. To so prave držinske

bukve, kakor nalašč za zimske večere. I. del obsega 40letnico presvitl. cesarja Frančiška Jožefa I.; II. del: Duh sv. Frančiška Sal.; III. del: obširen življenjepis ranjega gorečega in mnogosluznega stoljnega prošta ljubljanskega Jožefa Zupana; potem Ivana Belca, duhovna pisatelja, in magistratnega svetovalca Ljud. Perona-ta. IV. del: Katol. shod na Dunaju; Suženjstvo v Afriki; Katoličanje stiskani na Rusko-Poljskem; Vojska zoper versko šolo; posvečevanje prvostoljne cerkve v Sarajevu s podobo nove cerkve; Zmotnjave in zmote (govor g. Ant. Keržiča v kat. družbi). Nabožne pesmi.

Za ljube otročiče mora tudi kaj biti. Tu so posebno prekoristne knjižice gosp. kateheta Antona Keržiča, kakor: **Detoljub, Ali znaš; Mala zakladnica** (zbirka krajših molitvic); **Dobra spoved, Angeljček otrokom,** 4. zvezki; **Sv. Germana.**

O tej priliki naj omenimo tudi Keržičevo veliko delo:

Duhovni pastir, pridigarski mesečnik za celo leto, zdaj bo že VII. letnik, v zalogi „Kat. bukvarne“, tiskan v „Kat. tiskarni,“ s prilogo „Apologetičnih razgovorov“ in s čisto novo prilogo zanaprej z imenom: „Zbirka lepih izgledov.“ Cena s prilogoma 4 gld. v „Katol. bukvarni.“

V današnjih zmedenih časih je branje katoliških knjig res še posebno potrebno in priporočevanja vredno.

Prestave. Č. g. J. Oblak iz Škofje Loke v Žiri; č. g. V. Bernik iz Mošenj v Komendo, čast. g. Fr. Gornik s Komende v Moravče.

V Škednji pri Terstu je pogorela farna cerkev: ostali so sami zidovi. Zavarovana je bila za 40.000 gld.

Razstava slik. Gospodičnja Ivana Kobilica, slikarica, ki se je 7 let učila tudi v Monakovem, ima v realki razstavljeno precejšnje število raznih slik, ktere so priče, da je res prava umetnica. Slike kažejo veliko duhovitosti in posebno izurjenost, ki nas spominjajo na pokojno Langusovo slikarsko družino. Nam je posebno po godu izvirna slika Marije D., ko ima Marija, proseča za ljudstvo, v Ježuška oči uperte, Dete Božje pa je obrnjeno na ljudi, katerim hoče pomoč deliti. Pri svétnih slikah, portretih itd. je hvale vredna spodobna postavnost na obrazih, sicer pa odveč golih rók. Slikarji morajo vseskozi na to gledati, da so moralisti za občinstvo, ne pa vabljevci v zapeljive zanjke, s čimur storijo veliko hudega, včasi celo v slikah za cerkve, še posebno pa v podobah in slikah po sobah in salonih. Poštena slikarica Ivana se bode gotovo ogibala tacih reči v svoji umetnosti.

Z Dražgoš. Memogredé Vam sporočam, da smo pretekli teden tri obesili — pa ne na vislice, ampak še malo višje — v zvonik, kjer bodo hvalo Božjo oznanovali do svojega časa. Zahvalno opravilo bilo je ravno na god sv. Lucije, patrone. Vglašeni so lepo (e-dur). Ljudstvo jih z veseljem poslušal.

Namesto „Vabila“

prosimo danes prijazno čitatelje in čitateljice, da bi sami od sebe blagovolili prav naglo naročbo obnoviti tudi še dosti novih naročnikov nakloniti, predno staro leto beži in novo na vrata poterka. Pogoji so na prvi strani Več prihodnjic.